

Знайсці інтанацыю

У шматлікіх прыхільнікаў
Рэспубліканскага тэатра
беларускай драматургіі — свята:
улюбёнаму творчаму калектыву
споўнілася 20 гадоў.

Яго мастацкі кіраўнік,
народны артыст Беларусі

Валерый Анісенка распавядае...

— Валерый Данілавіч, пры канцы мінулага сезона ваш тэатр атрымаў званне “заслужаны калектыў”.

— Гэта высокае званне. Мы, шчыра кажучы, яго заслужылі, зрабіўшы тое, што не заўважыць немагчыма: у “хоры” культуры беларускай мы не згубіліся, сваю ноту ўзялі. У студзені 1990 года выйшла пастанова Савета Міністраў БССР пра стварэнне нашага тэатра, так што афіцыйна 24 студзеня нам споўнілася 20 гадоў.

— Ваш творчы лёс звязаны з многімі тэатрамі, у тым ліку з Тэатрам-студыяй кінаакцёра Нацыянальнай кінастудыі “Беларусь-

фільм”. Вы стаялі ля яго вытокаў, а ў гэтым сезоне тэатр-студыя таксама юбіляр...

— Шмат можна ўспамінаць пра тое, як ставіўся спектакль “Паляванне на качак”, прэм’ера якога стала нагодай для стварэння ў Мінску тэатра кінаакцёра. Самая галоўная мая радасць, што “дзіця нарадзілася здаровым”, яно не згубілася, яно развіваецца, бо гэты тэатр любяць, ведаюць, ён дае магчымасць раскрыцца многім нашым акцёрам кіно.

— У РТБД, які вы сёння ўзначальваеце, кожны сезон багаты на прэм’еры.

— Галоўная прэм’ера 20-га сезона — “Сонечка”, п’еса-інсцэніроўка паводле рамана “Злачынства і пакаранне” Дастаеўскага. Што і казаць: Дастаеўскі! Выпрабаванне на годнасць і прафесіяналізм. Далей будзе спектакль “Шчаслівы муж” рэжысёра Васіля Дранько-Майсюка. “Янкаў Вянок” паводле Купалавых вершаў паставіць Святлана Навуменка. Пра ўсё

не раскажаш, бо ў нас ёсць эксперыментальная сцэна, ёсць Цэнтр беларускай драматургіі і рэжысуры.

— Ваш тэатр запатрабаваны, і вельмі прыемна адзначыць, што моладзь з вялікім захапленнем ходзіць на вашы спектаклі.

— Цікавасць моладзі — гэта вынік нашай мастацкай палітыкі. І моладзь прыходзіць да нас, а потым становіцца нашым сталым глядачом. Вырастаюць іх дзеткі і ідуць да нас на нашы казкі. Таму важна знаходзіць такую інтанацыю ў кантакце з глядачом, каб моладзі было цікава прыходзіць у тэатр.

— Асноўная частка трупы РТБД — моладзь. І многія вашы выпускнікі, вашы студэнты БДУ культуры і мастацтваў маюць магчымасць працаваць на гэтай сцэне разам з прафесійнымі акцёрамі. Гэта добрая практыка, вопыт, школа.

— За гэта — вялікі дзякуй былому рэктару ўніверсітэта культуры і мас-

тацтваў Ядвізе Дамінікаўне Грыгаровіч. Гэта магутная асоба ў нашай культуры. Яна дазволіла некалі мне працаваць ва ўніверсітэце і дапоўніць навучальную праграму. А працэс выхавання артыста, няважна, якога ён узросту, — працэс самаразвіцця, самавыхоўвання, самаўдасканалення павінен быць штодзённы. Практыка, тэатр, сцэна — вельмі важныя ў нашай справе.

— Ці ёсць у вас заповітная мара, якая магла б спраўдзіцца ў бліжэйшы час?

— Ёсць, але я не скажу, бо гэта ўжо не будзе марай. А ўвогуле... Мару дажыць да таго часу, калі нас не будуць ціснуць планами. Мая мара — стварыць высокамастацкі калектыў, студыю. Не проста набор, сход індывідуальных асоб, а менавіта студыйную атмасферу. Спадзяюся, што ў лепшых спектаклях, у лепшых момантах гэта студыйная атмасфера існуе і ў цяперашнім нашым тэатры.